

mondhatjuk, hogy szellemét is megőrizte: a díszlet, a szerzetesi szőr-csuha mellett a lényegét is: a legjobbak, a legnagyobb lelkek élő hitében és nemes szolgálatában. Mit kell jelentenie hát az „alázatosan járásnak“ a ma egyházában, ha „programjához“ hű akar maradni? Semmiképpen sem külső mázat, olcsó szemfényvesztést, szerepjátszást, mosolygó udvariaskodást, hanem a szolgálat belső, megújító szabályozó és megtartó erejét! Szüksége van rá mindenkinek, aki az egyházi életben valamilyen tisztséget betölt!

A lelkészi életnek sok csábítása és sok, a kívülálló által nem is sejtett nehézsége van. Ha ezek vonzása és taszítása között nem születik benne állandóan újra — gyakran fájdalmasan — az alázatosság szelleme, könnyen felszínessé, hanyaggá válhat, vagy végezheti munkáját továbbra is kötelességtudóan, de megfosztva magát a belső öröm, elégtétel üdítő itálától, robotnak, tehernek érezve munkásságát. És hasonlóképpen, minden világi tisztség előlegezett bizalommal és a közösség elismerésével jár. Ha betöltőjében nincs alázat, tisztsége lassan üres címmé kopik, hivalkodás tárgyává válik csupán. Számunkra ezért lehet időszerű Mikeás figyelmeztetése: „alázatosan járj a te Isteneddel“, — mert szolgálatunk feltétele, belső tartalmának hordozója s a belőle fakadó lelki elégtételei megélése mind benne foglaltatik az alázatban. Az alázatosan járás tan-könyvét, Bibliánkat, oly sokszor vesszük kezünkbe és olvassuk a megszokás hatalmával mindannyian. Pedig az evangélium minden lapján és szaván átsüt, átdereng az alázat tiszta fénye és megtartó melege. Hív és tanít: aki első akar lenni szolgálatával érdemelje ki azt, aki az asztal-főre vágyik, várja meg az őt odaültető hívást. Isten és a közösség végső, tárgyilagós értékrendjében a látszatalázatosság nem jut szóhoz, ott az igazi alázat a fokmérő. Megalázással vagy megalázkodással nála érdemeket vagy kedvességet nem nyerhetünk.

„...alázatosan járj a te Isteneddel...“ Jézus legyen a mi példaképünk ebben is, a szolgáló ember, aki így hívta és hívja magához az őt követőket: „Vegyétek fel magatokra az én igámat és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok; és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek.“ (Mt 11, 29).

Nála keressük hát az alázat igazi, Istennek tetsző szellemét. Amen.

PRÉDIKÁCIÓVÁZLATOK

MÁJAY ENDRE

Isten: hajlék

Zsolt 90, 1

Jézus egy elkeseredett pillanatában mondhatta: „A rókáknak barlangjuk van, és az égi madaraknak fészük; de az ember Fiának, nincs fejét hová lehajtania.“ Életében volt olyan eset, hogy nem volt hol megpihenjen. Nem fogadták be, hajléktalan volt. A zsoltáríró szellemében és megfogalmazásában Jézus teljes egyetértése zeng: „Uram, te voltál nekünk hajlékunk nemzedékről nemzedékre!“

A hajlék, otthon szerzése ösztönös. Valahová meg kell húzódni, ahol munka után pihenhetünk, ahova vihar elől menekülünk, ahol meleg és tisztaság van és biztonságban érezzük magunkat. A madár fészket rak, a mókus faodút rendez be, a medve a barlangot teszi hajlékává. Az ember? Neki is egyetemes és jogosult vágya: otthont teremteni. Kunyhót vagy palotát? Mindegy. Madách nagy művében, a Paradicsomból kirekedt Ádám szavait így fogalmazza meg, miközben az Édenen kívül leveri az első cöveket: „Ez az enyém, a nagyvilág helyett e tér lesz otthonom!” Az angol közmondás állítja: „Az én házam, az én váram!”

Ma is vannak országok, ahol földbevált odúkban, bádogból tákolts viskókban laknak emberek százezrei. Ilyen az „otthonuk”, mert másra nem telik. Nálunk a hajlékok százezrei épültek és épülnek. 25 évvel ezelőtt, a városra került híveink szükségfalak között, átalakított fásszínekben laktak; ma csak a brassói Virágnegyedben, szép tömbházlakásokban 70 fiatal családunk él, teljes kényelemben, egészséges módon, emberhez méltó feltételek között.

De ez volna minden? Hiszen palotákban éppúgy vannak síró emberek, mint a blokklakásokban. A technika, jólét, kényelem, anyagi függetlenség nem minden. A hajlék csak akkor szépül otthonná, ha szeretet, békesség, megbecsülés lakozik benne. Ha ott valóban jól érzem magam lelkileg, pihenhetek, és szépnek látom benne az életet.

Tamási Áron arra a kérdésre, hogy mi célunk e világon? — azt feleli: azért élünk, hogy valahol otthon legyünk benne.

„Uram, Te voltál nekünk hajlékunk nemzedékről nemzedékre!” így vall a zsoltáríró. Én is ezt mondom: az Úr legyen a mi otthonunk. Hogyan? Úgy, hogy közeledjünk Istenhez, cselekedjük az ő törvényét, s akkor Ő lesz a mi hajlékunk, benne boldog az életünk. Ámen.

Tisztesség-alázatosság

Péld 15, 33

Mikó Imre „Akik előttünk jártak” c. munkájában népünk nagyjait számos unitárius elődünket írja le mesterien. Ők azok, akik utat egyengettek s kicsiholják szellemükkel a mai nagyokat.

„A tisztességnek előtte jár az alázatosság”. A tisztesség az ember erénye. Úgy is mondhatjuk, hogy nemes életcélja. Tisztességesnek lenni nemcsak erény, hanem emberi kötelesség. Micsoda kitüntetés, amikor valakiről azt mondják: tisztességes ember.

Jézus a farizeus és publikánus imájában mutatja be az erkölcsi tartalmú alázatosságot, mint emberségünk velejáróját.

De hogy eljusson oda, hogy a tisztesség ismertető erénye legyen, gyakorolnia kell magát az alázatosságban. Gógból, önteltségből nem születik tisztesség. Alázatos magatartásból ered az igazi tisztesség.

Az alázatosság nem jelent szolgai alázatot, hanem erkölcsi kiállást az ember mellett. Fadrusz János szobra Wesselényi Miklósról és jobbágyáról remekmű, de engem mindig bántott az az alázat, ahogy a jobbágy meghajol ura előtt.

A Példabeszédek könyve nemes alázatról beszél, mely nem függvénye sem oklevélnek, sem kitüntető címnek, hanem az ember sarkala-

tos erénye. Ennek gyakorlása felemelkedésünk és boldogságunk feltétele. Isten gyermeke és felebarát akarsz lenni? Légy alázatos! Mert a „tisztességnek előtte jár az alázatosság.“ Ámen.

„A dolgok summája“

Préd 12, 15—16

Az esztendő első vasárnapja van, áldott alkalom, hogy az elmúlt és az előttünk álló esztendőre gondoljunk. A templomba jövünk és itt — az alapigét hallva — igazat adunk a Prédikátornak: „A dolgoknak summája, mindezeket hallván, ez: az Istent féljed és az ő parancsolatait megtartsad, mert ez az embereknek fő dolga.“

Mi emberek mindig summázunk. Számbaveszünk, összeadunk, mérleget készítünk. Esténként az elmúlt napról, hó végén a tovatúnt hónapról, évszak múltával az odalett évszokról. Az esztendő végén az elmúlt évről. Mit valósítottunk meg és milyen százalékban? Mit valósíthattunk volna meg? Mit mulasztottunk el? Summázunk, mert itt az alkalom. De őszintén végezzük, csak így van érteime. Ugyanakkor készítsünk tervet a jövőre, az előttünk álló évre, úgy is mint egyének, úgy is mint egyház. Lelkünk könyvében fordítsunk tiszta lapra. Az elsőre írjuk fel: „Követel“, azaz, hogy mit várhat a lelkünk az új évben munkánktól, népünktől, hazánktól, családuktól, egyházunktól. Ne túlozzuk el a vételezendőket, maradjunk hűségesek a valósághoz és önmagunkhoz. A másik lapra írjuk fel: „Tartozik“, — azaz, hogy lelkünk kinek mivel tartozik, mit kell adjon családuknak, hazánknak, népünknek, egyházunknak.

S miközben készítjük a mérleget a múlttól és a tervet a jövőről, figyeljünk a felolvasott bibliai versre: „A dolgoknak summája, mindezeket hallván, ez: az Istent féljed és az ő parancsolatait megtartsad: mert ez az embernek fődolga.“

Nem tudjuk mit hoz az új esztendő, de bízunk Istenben, mert ő mindig velünk van. — Ha pèdig Isten velünk, kicsoda lehet ellenünk? Ámen.

SZÉKELY LASZLÓ

Próféták küldetése

2Móz 6, 10—13; Mt 3, 1—3

Két próféta: Mózes és Keresztelő János küldetéséről szól a felolvasott bibliai rész.

Mózes az Ószövetség nagy prófétája, Keresztelő János az Újszövetség előtti idők kiemelkedő egyénisége. Működésük időben nagyon távol esik egymástól, de küldetésük azonos: népük elékészítése egy magasabbrendű valláserkölcs életre.

Célkitűzésük megvalósításában azonban elindulásuk, útjuk és módszerük különböző.

Mózes, a faraó iskolájában magas műveltségre, mély bölcsességre

és előrelátásra tesz szert. Az iskolázott, kifinomult érzésű ember eszközeivel próbál kitérni Isten parancsa elől. Keresztelő János egyszerű ember, teveszorból készült a ruhája és a szabad természet az otthona. Gondolkozás nélkül kész elfogadni a küldetést: készíteni az Úr útját, és egyengetni az ő ösvényeit.

Mózes negyven éves korában, Keresztelő János szintén a férfikor delén fogadja el az Úr parancsát. Próféta munkájuk adottsága azonos: a zsidó népet az Ígéretföldre kell vezetni. Az egyik Egyiptom földjéről, a másik a heródesi és farizeusi világból, a jézusi világ küszöbére.

Mindkettőjük útja meredek és nehéz. Küzdeniök kell reményvesztett emberek bizalmatlanságával és lemondásával szemben. Közönyösöset, sokszor ellenséges magatartást kell legyőzniök. Hitet, bizalmat kell ébreszteniök az elesettekben, fényt kell nyújtaniok ott, ahol évszázados lelki sötétségben éltek. Mózes tanítás és példaadás által törekszik rab-szolgákból Isten törvényét követő embereket nevelni. Keresztelő János élesen prófétál: „A fejsze a fák gyökerére vettetett. Azért minden fa, amely jó gyümölcsöt nem terem kivágattatik és tűzre vettetik.“

Emberfeletti erőfeszítésük és próféta küldetésük jutalma is hasonló. A beteljesedés előtt mindketten meghalnak. Mózes a Nébó hegyén, az Ígéretföldre közelében, Keresztelő Jánost pedig kivégzik Heródes börtönében.

A két próféta állásfoglalását Jézus hozza szintézisbe: „Nem azért jöttem, hogy a régi törvényeket eltöröljem, hanem inkább hogy betöltssem.“ A tiltás és a megfélemlítés helyett a szeretet törvényét hirdeti: „Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek.“

Tisztelettel adózunk a nagy próféták emlékének, akiknek szolgálata láncszem abban a folyamatban, amely Jézus világához vezet. Ámen.

Kincskeresők

2Tim 1, 14; Ézs 33, 6

Értékek keresése és megőrzése életünk velejárója. Pál apostol Timoteusznak ezt a feladatot adja: „A rád bízott drága kincset őrizd meg.“ Az apostol azokra az értékekre gondol, melyeket előző levelében így jellemez: „Jót tegyetek, legyetek gazdagok a jócselekedetekben, legyetek szíves adakozók, közlők.“ E kincsek fölé emeli az evangélium a hitet, mely megvolt Timoteusz nagyanyjában és édesanyjában.

A lelki szellemi értékek felelős keresésére és gondos megőrzésére hívja fel Jézus követői figyelmét: „Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, hol a rozsda és a moly megemészti, és ahol a tolvajok kiássák és elloppják; hanem gyűjtsetek magatoknak kincseket a mennyben, ahol sem a rozsda, sem a moly meg nem emészti, és ahol tolvajok ki nem assák, sem el nem lopják“. Mert a lelki javak örökkévalók.

A szellemi kincsek gondozása és gyarapítása szüntelen éberséget és odaadó szolgálatot igényel. Erre utal Ézsaiás próféta is, amikor békéről, boldogságról, bölcsességről és tudományról prófétál.

Aki a reá bízott drága kincset megőrzi, annak lelkiismerete nyugodt, élete pedig boldog. Aki a szellemi javakat másokkal is megosztja, tulajdonképpen jézusi hivatást vállal és teljesít. Ha pedig a lelki értékek

egy közösség közkincsévé válnak, az a közösség gazdagabb lesz jóságban, igazságban és szépségben, Istenországa épül benne.

Az értékek megőrzése a jó szolga feladata, mely nehéz, de boldogító emberi hivatás. Ennek betöltésére kell vállalkoznunk, mint tanítványok és Isten elhívott munkatársai. Amen.

KEDEI MÓZES

Testi és lelki kenyér

Mt 6, 11; Mt 4, 4

Talán édesapja verejtékes arcára, édesanyja munkában kikérgesedett kezére emlékezett Jézus, amikor az Úri imádságba belefoglalta a mindennapi kenyeret. Korán megértette, hogy az élethez hozzátartozik a kenyérért való harc is.

Tágabb értelemben a mindennapi kenyér testi életünk szükségleteit jelenti. Amíg gyermekek voltunk csak azt láttuk, hogy a kenyér ott van az asztalon, s ha kértük, édesanyánk a kezünkbe adta. Nem láttuk mögötte a sok munkát, küzdelmet, aggodalmat, álmatlan éjszakákat, azt gondoltuk, ennek így kell lennie. Amikor értelmünk világosodni kezdett, s ahogy szemünk egyre tágabbra nyílt, megláttuk, hogy az élet nem játék, hanem kemény küzdelem. Elszállt a gyermekkor, és mi belenőtünk az életbe. Jól tudjuk, hogy mit jelent a mindennapi kenyér. Ahogy elmegy a hó már hívnak a földek, a hajnal elviszen és a sötétség hoz haza. Dolgozunk, reménykedünk és félünk a kenyérért. Ha elfogy az asztalról a kenyér, félelem és pusztulás költözik házukba. Testünk kenyér nélkül nem élhet, ereje elfogy és elpusztul.

Az ember azonban nemcsak testből áll, hanem lélekből is. Ezért tanította Jézus „Nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden igével, amely Istennek szájából származik.“ Jézus evangéliuma a lélek kenyere. Ezt kínálja minden alkalommal a templom. Szeretni tanít, Istent és embert. A szeretet az élet melege; hidegben élni nem lehet. Békeségre hívja a békétlenekeket, a megbocsátás útját mutatja a haragosoknak, irgalmasságra szólítja a hatalmasokat, bűnbánatra hívja a bűnösöket, a tévelygőket a hűség útjára állítja, egyszóval: nemesít és megtisztít.

A toronyban zengő harangok minket keresnek, hogy figyelmeztessenek: ember, lelked is van, azt is táplálni, gondozni és művelni kell. Ha tudna követelőzni, sírni a lélek, mint a test, akkor sok emberben egyebet sem csinálna, csak zokogna, hogy táplálék hiányában el kell pusztulnia. A templomok lelki kenyeret adnak. Miért hagyjuk árván őket, miért dugjuk be füleinket, ha vasárnap megzendülnek a harangok. Jöjjetek, mert vár a templom, hogy lelkünk asztalára kenyeret tegyen.

Dolgozzunk becsülettel, hittel és reménységgel a mindennapi kenyérért, de ne feledkezzünk meg a lelkünkről sem. Amen.

Boldogok, akik sírnak

Mt 5, 4

Textusunk első hallásra ellentmondásosnak tűnik. Akik az élet felületén élnek, és nem ismerik a lélek mélységeit, kétkedőn teszik fel a kérdést: hogy lehetnek boldogok a sírók? A közvélemény is általában

azt az életet tartja boldognak, amelyben nincsen szenvedés, sírás, fájdalom. Akik azonban mélyebb életet élnek, azok igazat adnak Jézusnak.

Isten sokszor azokat az ágakat metszi le életünk fájáról, amelyekre a legbüszkébbek vagyunk. Itt a testi erő fogyatkozik meg, ott a szépség múlik el, amott a vagyon úszik el, van aki gyermekét veszíti el. Mindezek nyomán könnyes lesz a szemünk, elszáll bizakodottságunk, de ugyanakkor érni kezdenek bennünk a hitnek, szeretetnek, önmegtagadásnak, áldozatnak és örökélet hitének gyümölcsei. A könnyek nagy mélységeket nyitnak meg. A fájdalomban van valami megindító, magasra vivő. A síró ember láttán megmozdul bennünk az együttérzés. Vannak könnyek, melyek az arcot mossák tisztára, s vannak amelyek befele folynak és a lélekre hullanak.

Az acélt magas hőfokon, izzó tűzben edzik keményre. Az ember a szenvedésekben növekszik. „Babérkoszorú csak vérző homlokokon terem“ — mondja Tasso. Homérosz és Milton vakon írják a legszebb költeményeket. Beethoven süketen, a lélek izzásában alkotja meg a IX. szimfóniát, Dosztojevszkij élete csupa szenvedés, de éppen így van ereje leszállni a lélek mélységeibe és megalkotni a „Bűn és bűnhődés“-t, Jézus élete a kereszten lesz meggyőző bizonyúságtévés.

Sokan vannak, akik a gondtalan életet tartják boldog életnek. Mégis azok a legértékesebb emberek, akiket az élet nehézségei keményre edzettek. Átélt keserű órák, titkon elhullatott könnyek önmaga fölé emelik az embert.

Sírtál-e valaha? Utána érezted-e, hogy valami megmozdul benned, megkönnyebbültél, mélyebbre szálltál? Lelkednek addig ismeretlen rejtekei tárultak fel előtted. Megszólalt benned egy halk, csendes hang, s mintha könnyettörő kéz simogatását érezted volna magadon. A napfényben rejlő gazdagságot csak akkor látjuk, amikor a sugár megtörik a síró fellegeken, úgy az emberi lélek is akkor lesz mélyebb és gazdagabb, amikor Isten megvigasztalja.

A lelki növekedésnek útítársa a szenvedés és a sírás. A zoltáríró is így látja az életet: „Aki vetőmagját sírva emelve megy tova, vigadozással jó elő, kévéit emelve.“ Jézus a síróknak igéri, hogy ők megvigasztaltatnak; akiket pedig Isten megvigasztal, azok valóban boldogok. Amen.

A szenvedés Isten csiszoló köve

Gal 3, 4

Sohasem érzi az ember annyira kicsinységét, tehetetlenségét, mint amikor a betegség ágyhoz köti a fájdalom karjaival. Hozzászegődik a szenvedés, együtt fekszik és virraszt vele. Ha kinéz a kórház ablakán, és látja az örömök után futó egészséges embereket, még inkább nő benne az elkeseredés. Kérdések szakadnak fel lázban égő ajkáról: miért kell nekem szenvednem? Miért éppen csak én szenvedek? Miért az én fájdalom a legnagyobb?

Nagyon régi ez a kérdés, egyidős az emberrel. A galáciabeliek is felpanaszolják Pál apostolnak a sok szenvedést és megpróbáltatást. Az a véleményük, hogy hiába szenvedtek. Pál apostol már többet tud a

szenvedésről, saját magán tapasztalta nemesítő és tisztító erejét. Ezért kérdi: „Annyit szenvedtetek hiába? ha ugyan hiába.“

Vallásos emberektől is sokszor halljuk a keserű kifakadást: én hívő vagyok, mégis kell szenvednem. Miért nem menti fel Isten a benne hívőket a szenvedések alól? Az ilyen emberek elfelejtik, hogy Isten nem személyválogató, és hogy neki a szenvedésekkel is célja van.

A fejlett országokban egyre több robotembert használnak az iparban és a háztartásban. Sok minden be van táplálva ezekbe a gépekbe. El tudnak végezni nehéz és veszélyes munkákat, s mindezeket pontosan és jól csinálják, Egyet azonban nem tudnak; sírni és szenvedni. Erre csak az ember képes.

A szenvedés miatt zúgolódók tekintsenek Jézusra. Ő megtanít, hogyan kell beleépítenünk életünkbe a szenvedést, lelki növekedésünk érdekében. Nem kereste, de nem menekült a szenvedések elől. Az evangéliumokban igen sokan rágalmazzák, vádolják Jézust. Testileg és lelkiileg szenvedett. Azonban a szenvedést magában átalakította, tanításokba, példázatokba sűrítette. Így születtek meg azok a válaszok, amelyek lelki életünk kérdéseire ma is feleletet adnak.

Jézus szenvedése nem passzív, hanem aktív. A kereszten is megbocsát; „Atyám bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekednek.“ Lelki rokonságot létesít édesanyja és a kedves tanítvány között: „Íme a te fiad“, „Íme a te anyád“.

A szenvedés megnemesít, megtisztít és átalakít minket. A kis vadoncnak törzsét keresztül metszik, úgy nemesítik. Levágott törzséből felgyöngyözik a gyökerek nedve, s mint a fájdalom könnye, tisztára mossa oldalát. Hogy tiltakozna, panaszkodna, ha tudna! Miért éppen engemet? Az én szenvedésem a legnagyobb. Csak gyümölcstermő korában tudja meg, hogy a nemesedésnek útja a szenvedés.

Pál apostolt és tanítványát Silást, Filippiben elfogják; letépi ruhájukat, megvesszőzik és tömlőbe vetik. Lábaikat kalodába szorítják, hogy mozogni se tudjanak. Ők azonban nem csüggednek, hanem imádkoznak és énekelnek. Lelkükből olyan erővel szakad fel az ének, hogy magával ragadja és reményt önt a többi foglyokba is. Pál és Silás a szenvedést imádsággá és énekké alakította. Az énekből új élet született, lelki élet; a börtönőr megtért.

A falu fölött fekete felhők gomolyganak, sötét sátor terül a házakra. A fák ágait szaggatja, tépi a vihar. Fullasztó hőség borul mindenre. Hirtelen eláll a szél, és a zápor mossa, paskolja a poros, tikkadt mezőket. Egy óráig se tartott, hamar tovább vonult. A fák tisztán, fényesen nyújtózkodnak bele a leömlő aranyszínű fénybe. Minden üde, friss és fényes lett, mintha minden újjászületett volna.

Minket is néha úgy látogatnak meg a szenvedések, mint nyári zápor előtt a tomboló vihar. Beborul felettünk és mi lázongunk, kifakadunk miatta. A szenvedések viharának elmúlása után aztán úgy érezzük, mintha tisztábbak lennénk, mintha nemesebbé vált volna lelkünk.

Istennek a szenvedésekkel is célja van. Csiszoló kő a kezében, mellyel lecsiszolja lelkünkéről a rárakódott salakot. Tisztábbá, értékesebbé, mélyebbé tesz általa. Tekintetünket a külsőről a belsőre fordítja; lelkünknek szárnyai nőnek, s mi érezzük, hogy emelkedünk a csillagok felé, Isten felé. Ámen.

Életünk egyik legnagyobb ellensége a félelem. Ki nem tapasztalta már azt a szorongató érzést? Amikor átremeg testünkön és lelkünkön, elfogy az erőnk és szörnyű bizonytalanságban érezzük magunkat. Ha ez az érzés belénk költözik, akkor valóban „fél“ emberek leszünk.

Mitől félünk? A holnapok ismeretlenségétől és bizonytalanságától. A mindennapi létfenntartási gondoktól. A természeti csapásoktól: nehogy tűz, árvíz, földrengés pusztítsa életünket és javainkat. Félünk, hogy betegek leszünk, s a szenvedés karjai kórházi ágyakhoz kötnek. Félünk az emberektől, hogy valamiben kudarcot vallunk, hogy észrevétlenül maradunk, hogy hibát követünk el, hogy mások keresztül látnak rajtunk, hogy kiesünk szerepünkéből. Félünk a megaláztatástól, hogy nevetségessé válunk, hogy feltűnünk vagy nem tűnünk fel. Néha még önmagunktól is félünk. Vajon meg tudjuk-e állni helyünket, eltudjuk-e végezni a vállalt feladatot, nem mondja-e fel eszünk és erőnk a szolgálatot. Rettegünk a háborútól: féltjük a magunk és családjunk békéjét.

Életünk darabokban fogy el. A ráncok és fehér hajszálak súlya alatt felszakad a legnagyobb félelem, a halálfélelem.

Hogyan győzhetjük le a félelmet? Úgy, ha biztonságot szerzünk magunknak. Ezt a biztonságot megszerezhetjük az Istenbe vetett erős és feltétlen hittel.

Az evangéliumok megrendítő őszinteséggel írják le, hogy Jézus is félt kereszthalála előtt. Szeretné, ha tanítványai itt virrasztanának mellette. Félrevonul és imádkozik. A haláltusában retteg és gyötrődik, „az ő veritéke olyan vala, mint a nagy vércseppek, melyek a földre hullanak“. Az Istennel való kapcsolata e gyötrelmes órán is megmarad. Az Atyába vetett törhetetlen hite ad erőt neki, hogy elinduljon a Golgota felé.

A zsoltáriró szerint a félelmet a kimélyült és erős istenhittel győzhetjük le „... az Istenben bízom, nem félek...“

Az életben biztonságra, erőre és határozottságra van szükségünk, hogy nőni és alkotni tudjunk. Erről beszél Winterfeld is „A magányos cédrus“ című kis versében: „Míg-lassan-lassan növekszem, / Időm csak hosszú türelem. / És minden növel engemet, / Se fagy, se dér nem állít meg. / Növel a sötétség, melyből születtem, / És növel a fény, mely ragyog felettem. / Növel a féreg is, mely rajtam rág, / S növel a vihar, mely döngét és ráz. / Mindent erőbe ültetek át, / Hogy növeljek magas, szép koronát. / Tűröm, ha tépnek vad zivatarok, / Csak azt tudom, hogy nőni akarok.“

Mélyítsd és erősítsd hitedet az Istenben, a mi Atyánkban és akkor határozottan tudsz megállani a félelmek között is. Támaszt találsz lelkednek, felszabadulnak erőid, és egész emberként alkotni fogsz. Megnyugvás, erő és biztonság árad el benned, és minden körülményben így tudsz szólani: „Mikor félnem kellene is, én bízom te benned.“ Ámen.

Miért szebb a jövő a múltnál? Mi az az erő, ami a megfáradt embereket a holnapokba hívja? — a remény. Olyan lenne életünk nélküle, mint törött szárnyú madár, kiszáradt folyómeder, céltalan út, esőnélküli nyár, virágtalan fa, értelmetlen élet. Hatalmas erő a reménység. A csüggedt léleknek szárnyakat, a megfáradt testbe erőt ad, hogy az ember az élet mélységeiből újra és újra felküzdje magát.

Madách: Az ember tragédiája c. műve nemcsak a magyar, hanem a világirodalomnak is kimagasló alkotása. Az utolsó mondat nélkül olyan volna ez a prófétai látomás, mint egy reménytelen csonka torony. A filozófus költő főhősét az emberi öntudat hajnalhasadásától indítja útnak. Ádám a történelem fókuszpontjain halad keresztül. Keserves csalódás és kiábrándulás éri mindenütt. Az olvasó érzi, hogy színről színre tágul a céltalanság hideg úrje. Keserű kérdések szakadnak fel benne: ez hát az ember? ennyi az élet célja és értelme? nincs értéke a nagyságnak, tisztaságnak, jellemnek, becsületnek? A szerző felismerte, hogy az embert mindentől meg lehet fosztani, de a reménységét elvenni nem szabad. Ha elveszik, összeomlik benne az élet. A csonka toronyra, égbenyúló aranykupolát, a reménységet helyezi: „ember küzdj és bízva bízál”. Az olvasó megkönnyebbülve sóhajt fel, tehát mégis van célja, értelme életünknek, mégis érdemes élni.

Súlyos betegeknek az utolsó szalmaszálát jelenti az Istenbe vetett reménység, hogy talán mégis elérik az egészséges élet partját.

Ha az ember elveszíti reménységét, megtörik benne az élet. Hányszor láthatni, hogy erőtől duzzadó, éptestű emberek öngyilkosságot követnek el, mert megbomlik bennük a lélek egyensúlya, összeomlik a holnapok reménysége.

Mi ad erőt a beteg gyermekét gondozó édesanyának, a munkába siető édesapának, a szerető szíveknek búcsúzásakor, a haldoklónak, aki viszontlátást rebeg? — az Istenbe vetett reménység.

A világban annyi minden hiánycikk: a munka, az élelem, az ivóvíz, az igazság, szabadság, a béke stb. Egyének és közösségek mindent el tudnak viselni, csak a reménytelenséget nem.

Nyári alkonyat van. A házak mély árnyékot vetnek az útra. Nehéz terhükkel jönnek a gabonát és takarmányt szállító járművek, hozzák a holnapok reménységét. Dolgoznak, küzdenek és bíznak az emberek.

Az élet labirintusaiban néha nem látjuk a célt, mélységeiből sokszor nem vesszük észre a csúcokat. Ha a csalódás köde telepszik lelkünkre, nehéz helyzetbe kerülünk, megbomlik lelkünk egyensúlya. Emeljük fel tekintetünket és nyújtsuk ki a kezünket Isten után, aki hív minket napfényes csúcsokra, hogy szépítsük és építsük az életet.. Amen.

EGYHÁZI ÉLET – HÍREK

Egyházköri közgyűlések

A *sepsiszentgyörgyi egyházkör* aug. 29-én tartotta évi közgyűlését a kálnoki egyházközségben. A közgyűlés megtárgyalta az esperes évi jelentését, a képviselőtanácsi leiratokat, a bizottságok jelentéseit, a fegyelmi szabályzat-tervezetet és az egyházkör 1983. évi költségvetését. A vasárnapi istentisztelet szószéki szolgálatát Gál Jenő nagyajtai lelkész, az énekvezéri teendőket pedig Nagy István bölöni kántor végezte.

Az egyházi központ képviseletében Sebe Ferenc előadótanácsos volt jelen a közgyűlésen.

A *kolozs-tordai egyházkör* szept. 4—5 napjain tartotta közgyűlését az aranyosrákosi egyházközségben. A gyűlés napirendjén az esperes évi jelentése, a főhatósági leiratok, a bizottságok előterjesztései, a fegyelmi szabályzat-tervezet, valamint az 1983. évi költségvetés szerepelt. Szombat este Kiss Zoltán kövendi és vasárnap Pálfi Árpád verespataki s. lelkész prédikált. Az énekvezéri szolgálatot Pálfi Dénes várfalvi kántor végezte. Az istentisztelet keretében az egyházközség énekkara Lőrinczi Károly lelkész vezetésével több énekszámot adott elő.

A vasárnapi istentisztelet keretében az aranyosrákosi gyülekezet megünnepelte Fodor Antal gondnokságának 20. és Lőrinczi Károly lelkész szolgálatának 10. évfordulóját.

A közgyűlésen az egyházi központ részéről jelen volt D. dr. Erdő János főjegyző és András György előadótanácsos.

A *maros-küküllői egyházkör* szept. 4—5 napjain a székelykáli egyházközségben tartotta közgyűlését. A tárgysorozat főbb pontjait képezték az esperes évi jelentése, a különböző bizottságok jelentései, a fegyelmi szabályzat-tervezet és az 1983. évi költségvetés. A szombat esti istentiszteleten Szász Ferenc marosvásárhelyi s. lelkész, vasárnap pedig dr. Szabó Árpád teol. tanár végezte a szószéki szolgálatot. A kántori teendőket Dénes Lajos nyárádszentmártoni énekvezér látta el.

Az egyházi főhatóságot a közgyűlésen dr. Szabó Árpád teol. tanár képviselte.

Mindhárom egyházköri közgyűlés szeretetvendégséggel ért véget.